Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος — *Ἐν Ἀθήναις, 6 Ὀκτωβρίου 1907* — *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 45*

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΑΟΥΤΕΡΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ L. Hameau)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἡ Ροζέττα ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιον, πολὺ συλλογισμένη, χωρὶς νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά της.

Ὀλίγα λεπτὰ ἀργότερα, ἦλθεν ὁ Πέτρος, ὁ ὑπηρέτης, ἐπέρασε μὲ προσοχὴν τὸν ἀγκῶνά του εἰς τὸ χεροῦλι τοῦ καλαθιοῦ, τὸ ἐσήκωσε, καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὸ σπίτι τοῦ κ. Βονιφατίου.

Τὸ φορτίον του τοῦ ἐφάνη κάπως βαρύ· ἀλλὰ ἡ διαταγὴ τοῦ ἐλλογιμωτάτου ἀφεντικοῦ του ἦτο ρητή, καὶ δὲν τοῦ ἦλθε κἂν εἰς τὸ μυαλό του ὁ πειρασμὸς νὰ κυττάξῃ τί ἦτο μέσα 'στὸ καλάθι.

Ὁ Πέτρος εἶχε νὰ κάμῃ τρία μίλια δρόμον πρὶν φθάσῃ εἰς τοῦ κ. Χωροδίκου. Εἰς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ ξεκουρασθῇ, καὶ ἐπήγαινε νὰ καθήσῃ ἀναπαυτικὰ εἰς τὰ χορταράκια, ὅταν μία φωνὴ εἶπε πολὺ κοντά του:

— Πάρε τὰ πόδια σου, τεμπέλη!

—Ἔ;... Ποιὸς εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος, ἐνῷ ἐγύριζε νὰ κυττάξῃ ὁλόγυρα.

Δὲν εἶδε κανένα, κ' ἐνόμισεν ὅτι εἶχε κάμῃ λάθος· δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ καλοκαθήσῃ, καὶ ἡ ἴδια φωνὴ ἐπανέλαβε:

— Πάρε γρήγορα τὰ πόδια σου, τεμπέλη!

Αὐτὴν τὴν φορά, ὁ ὑπηρέτης τρομαγμένος ἐσηκώθη, ἐπῆρε τὸ καλάθι του κ' ἐτράβηξε ἀνήσυχος τὸν δρόμον του.

Ὅταν ἐπροχώρησεν ὀλίγον, εἶδε μίαν ταβέρναν, καὶ εἶπε μόνος του:

— Θὰ ξεκουρασθῶ λιγάκι 'στὴν ταβέρνα, καὶ θὰ πιῶ κ' ἕνα ποτηράκι...

Καθὼς ἐπλησίαζεν εἰς τὴν θύραν τῆς ταβέρνας, νά την πάλιν, ἡ φωνή:

— Θὰ πιῇς ἄλλη φορά, μεθύστακα! Κάνε τώρα γρήγορα!

— Ποιὸς τολμᾷ καὶ μοῦ μιλάει ἔτσι; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Τί σὲ μέλει; Κάνε μονάχα αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγει!

— Μά, ποῦ εἶσθε λοιπὸν ἐσεῖς ποῦ δίνετε τέτοιες διαταγές;

—Ἐδῶ, κοντά σου.

—Ἐγὼ ὅμως δὲν σᾶς βλέπω!

— Δὲν μὲ βλέπεις, διότι εἶμαι ἀόρατος· αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ βάλω νὰ σοῦ δώσουν ἑκατὸ ξυλιὲς μὲ τὴν βέργα, ἂν δὲν τρέξῃς γρήγορα νὰ κάμῃς ὅ,τι σὲ διέταξεν ὁ ἀφέντης σου.

Κατατρομαγμένος μὲ αὐτὴν τὴν φοβέραν, ὁ Πέτρος ἤρχισε πραγματικῶς νὰ τρέχῃ, καὶ δὲν ἐστάθη παρὰ ὅταν ἔφθασεν ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι τοῦ Βονιφατίου.

— Τί εἶνε; τί τρέχει; τὸν ἠρώτησε ὁ χωροδίκης, ὅταν τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται λαχανιασμένος· μήπως ὁ ἀφέντης σου εἶνε ἄρρωστος;

— Διόλου μάλιστα, κύριε χωροδίκη· μόνον ποῦ ἔτρεξα λιγάκι γρήγορα, εἶπεν ὁ Πέτρος· νὰ τὸ γράμμα, καὶ ἕνα καλάθι ποῦ σᾶς φέρνω ἐκ μέρους τοῦ ἀφεντικοῦ μου.

— Πολὺ καλά· βάλε κάτω τὸ καλάθι σου, παληκάρι μου, νὰ πιῇς ἕνα ποτηράκι.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε χωροδίκη· δὲν ἠμπορῶ νὰ σταθῶ, οὔτε νὰ πιῶ· μοῦ τὸ ἔχουν ἀπαγορεύσῃ.

—Ὁ ἀφέντης σου, βέβαια· μεῖνε ἥσυχος, δὲν θὰ μάθῃ τίποτε.

Ἀπὸ μέσα του ὅμως ὁ Πέτρος ἔλεγε: «Δεν φοβοῦμαι τὸν ἀφέντη μου, ἀλλὰ τὲς ἑκατὸ ξυλιὲς μὲ τὴν βέργα. Ἂν καθήσω καὶ χασομερήσω, ὁ ἄλλος θὰ ἦταν ἄξιος νὰ κάμῃ ὅ,τι μοῦ ἔταξε.»

Ὁ χωροδίκης ἐδιάβαζεν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ γράμμα τοῦ κ. Διωξοχαρᾶ. Ἅμα τὸ ἐτελείωσε:

— Ὁ ἀφέντης σου, εἶπε, μοῦ στέλνει ἕνα ζευγάρι φασιανούς· νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς ἐκ μέρους μου καὶ νὰ τοῦ εἰπῇς ὅτι θὰ ἔλθω νὰ τὸν καλέσω νὰ φάμε μαζί, ἅμα τὰ πουλιὰ παχύνουν καὶ γίνουν καλὰ γιὰ φάγωμα.

— Ὤ! κύριε χωροδίκη, θὰ εἶνε καὶ

«Βοήθεια! χαθήκαμε!...» (Σελ. 351, στ. β'.)

ἀπὸ τώρα καλὰ γιὰ ψήσιμο, γιατὶ ζυγιάζουν ἴσα μ' ἕνα προβατάκι.

— Τόσο τὸ καλλίτερο....τόσο τὸ καλλίτερο! θὰ τὰ βάλωμε γρηγορώτερα στὴ σούβλα. Χμ! χμ! τρέχουν ἀπὸ τώρα τὰ σάλια μου... Ὤχ! γλέντι ποῦ θὰ κάμωμε!

— Γειά σας καὶ χαρά σας, κύριε χωροδίκη! εἶπεν ὁ Πέτρος, ἐνῷ ἔφευγε βιαστικός.

Ὁ κ. Βονιφάτιος ἐπῆγε κ' ἐφώναξε τὴν ὑπηρέτριάν του:

— Ζαμπέττα, τῆς εἶπε, ὁ φίλος μου ὁ Διωξοχαρᾶς μοῦ στέλνει, μέσα σ' αὐτὸ τὸ καλάθι, δύο φασιανούς· κύτταξέ τους ἂν εἶνε ὡραῖοι, καὶ δῶσέ τους νὰ φᾶνε.

Ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ, καὶ ὁ χωροδίκης ἐπῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο διὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς του.

Ὅταν ἡ Ζαμπέττα ἠθέλησε νὰ σηκώσῃ τὸ καλάθι, μία φωνὴ ἐφώναξε:

— Στάσου! στάσου!

Ἡ ὑπηρέτρια ἐνόμισε τότε ὅτι ὁ κύριός της ἤλλαξε γνώμην καὶ ἐστάθη ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.

— Λοιπόν; Τί κάθεσαι καὶ περιμένεις; τὴν ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ χωροδίκης.

— Περιμένω ν' ἀποφασίσετε... ἀφοῦ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπήγαινα νὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγάς σας, μοῦ ἐφωνάξατε! «Στάσου!»

— Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε· ἤ, ἐπὶ τέλους, ἂν ὡμίλησα, θὰ τὸ ἔκαμα χωρὶς νὰ προσέξω. Ἐμπρός, βγάλε τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὴν φυλακή τους...

Ὁ χωροδίκης ἤρχισε πάλιν τὸ διάβασμά του, καὶ ἡ Ζαμπέττα ἐπῆγε διὰ δευτέραν φορὰν νὰ πιάσῃ τὸ καλάθι. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸ ἐγγίσῃ, ἡ φωνὴ ξανάρχισε:

— Μὴν ἐγγίζῃς! Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω!

— Γιὰ νὰ σᾶς 'πῶ, κύριε! θέλετε νὰ χωρατέψετε;—εἶπεν ἡ γραῖα ὑπηρέτρια.

— Τί ἐννοεῖς;

— Νά! μοῦ ἀπαγορεύετε τώρα νὰ πιάσω αὐτὸ τὸ καλάθι, ἀφοῦ πρῶτα μὲ διετάξατε νὰ τὸ ἀνοίξω.

— Δὲν εἶπα ἐγὼ τέτοιο πρᾶγμα· καταλαβαίνω ὅμως τί τρέχει· εἶνε σκοτεινὰ πιά, κ' ἐσὺ φοβᾶσαι. Πήγαινε νὰ φέρῃς φῶς, καὶ θὰ τὸ ἀνοίξω ἐγὼ τὸ καλάθι.

Ἅμα ἡ ὑπηρέτρια ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἐξῆλθε, ἡ φωνὴ ἠκούσθη πάλιν:

— Χωροδίκη Βονιφάτιε, ποῦ εἶσαι; Ἔχω μεγάλην διάθεσιν νὰ σὲ πνίξω...

—Ἐσὺ εἶσαι, Ζαμπέττα, ποῦ τὸ βρῆκες διασκέδασιν νὰ μὲ κάμῃς νὰ τρομάξω;— ἠρώτησεν ὁ χωροδίκης, ἐνῷ ἔτρεμεν ὅλος.

—Δὲν εἶμαι ἡ Ζαμπέττα! εἶμαι ἀπεσταλμένος τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Καὶ μπορῶ νὰ σὲ πάρω καὶ νὰ σὲ ψήσω στὴ σούβλα, ἐσένα ποῦ λὲς νὰ ψήσῃς αὐτὰ τὰ ἀθῶα πουλιά!

Ἅμα ἤκουσεν αὐτὰς τὰς λέξεις ὁ χωροδίκης, κατατρομαγμένος τώρα, ὥρμησεν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ἔπιασε τὰ κάγελλα τῆς σκάλας καὶ κατέβη κουτρουβαλῶντας κάτω. Εἰς τὰ τελευταῖα σκαλοπάτια συνηντήθη μὲ τὴν Ζαμπέττα, καὶ τὴν παρέσυρε μαζί του μὲ φοβερὰ ξεφωνητά:

— Ἔλα! φευγιό! φευγιό!... Τὸ σπίτι εἶνε γεμάτο ἀπὸ δαιμόνια, ποῦ φωνάζουνε πῶς θὰ μὲ ψήσουν στὴ σούβλα!

Ἡ Ζαμπέττα, ὄχι ὀλιγώτερον τρομαγμένη, ἄφησε τὸ καντηλέρι νὰ τῆς πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια, τὸ φῶς ἔσβησε, καὶ αὐτὴ πιασμένη ἀπὸ τὲς ποδιὲς τῶν ρούχων τοῦ κυρίου της, τὸν ἠκολούθησεν ἔξω.

Διέτρεξαν ἔτσι ὅλο τὸ χωριό, μὲ φωνὲς καὶ ἀντάρες:

— Βοήθεια! χαθήκαμε!..

Ἡμεῖς θὰ τοὺς ἀφήσωμεν νὰ τρέχουν καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Βονιφατίου.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΟΜΨΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΖΩΝΙ

Ἡ λάμπα εἶνε μισοκατεβασμένη 'στὴν μεγάλη χειμωνιάτικη τραπεζαρία. Κ' ἐμπρὸς 'στὸ τζάκι, ὅπου σπιθοβολᾷ ἡ φωτιὰ ἀπὸ τὰ στεγνὰ ξύλα καὶ τὰ εὐώδη πευκόμηλα, λαγοκοιμοῦνται ἡ Κομψὴ καὶ ὁ Μπλάκ, ἐπάνω στὰ τετράγωνα χρωματιστὰ πλακάκια τοῦ πατώματος.

Ἡ μύτες των εἶνε γυρισμένες πρὸς τὸ μέρος τῆς φλόγας, καὶ τὰ μισοκλεισμένα μάτια των φανερώνουν πόσον μακάρια ἀπολαμβάνουν τὴν ὡραία ζεστασιά. Φαντάζονται ἴσως ὅτι πρὸς χάριν των ἔχει γίνῃ ὅλη ἐκείνη ἡ ἑτοιμασία, καὶ ὅτι ἡ Μαρία, ἡ παχουλὴ καὶ καλὴ ὑπηρέτρια, τὴν Κομψὴν καὶ τὸν Μπλὰκ ἤθελε νὰ περιποιηθῇ, ὅταν ἐκουβάλησε τὰ ξύλα ἀπὸ τὸ ὑπόγειον καὶ τὰ ἐσώριασε στὸ τζάκι...

Ἔξαφνα ἐπάνω στὴ ζεστὴ στάχτη, ποῦ εἶχεν ἀπλωθῇ ἕως τὴν παράμερη γωνίτσα του, ἕνα τριζῶνι ἀρχίζει τὸ φαιδρὸ τραγοῦδι του:

— Κρικρί...κρικρί...κρικρί!

—Ἀ! γαῦ! γαῦ! γυρίζει καὶ κάμνει ἡ Κομψή. Εἶνε πολὺ ἐνοχλητικὸ αὐτὸ τὸ τριζῶνι!

Ἡ δεσποινὶς Κομψή, ἡ νόστιμη σκυλίτσα, ζαλίζεται μὲ τὰ τραγούδια. Δὲν τῆς ἀρέσουν, ὤ! δὲν τῆς ἀρέσουν διόλου! Ἀνατινάζει τὰ ἄσπρα γυαλιστερὰ μαλλιά της, χασμουριέται, μισοανοίγει τὸ στοματάκι της, δείχνει τὰ δοντάκια της.

— Δὲν εἶσαι καὶ σὺ αὐτῆς τῆς ἰδέας, ἀγαπητέ μου;

Ὁ κοντόχονδρος καὶ κατάμαυρος κ. Μπλὰκ δὲν ἀπαντᾷ. Αὐτὸς ὀνειροπολεῖ αὐτὴν τὴν στιγμήν, μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένον 'στὰ παιγνιδίσματα τῆς φλόγας. Ἡ ἄκρα τῆς μύτης του ὅσον πηγαίνει καὶ στεγνώνει μὲ τὸν ἀπαλόθερμον ἀέρα ποῦ ἀναπνέει, καὶ αὐτὸ τὸν κάμνει τρισευδαίμονα.

— Αἴ, ἐξοχώτατε! σᾶς μιλᾶνε!

— Πῶς εἴπατε, δεσποινίς;

Ἡ δεσποινὶς Κομψὴ εἶνε ἔξω φρενῶν τώρα. Τὸ τριζῶνι ἐξακολουθεῖ ἀτάραχον: «Κρικρί... κρικρί...» Καὶ τὴν μονότονον ὑψιφωνίαν του, ποῦ, θαρρεῖς, βγαίνει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν φλόγα, κατὰ κανονικὰ διαλείμματα, συνοδεύει ἡ βαθειὰ ἀναπνοὴ τοῦ κ. Μπλάκ. Ἄχ! πῶς τὴν ἐνοχλεῖ αὐτό, τὴν δεσποινίδα! Τὴν ἔπιασαν τώρα τὰ νεῦρά της. Κι' αὐτὸς ὁ κακομαθημένος ὁ Μπλάκ, ποῦ δὲν προσέχει κἂν ν' ἀκούσῃ τί τοῦ λένε!

— Τί καλότυχος, ἡ εὐγενία σου! Πενταρα δὲν δίνεις, ποῦ αὐτὸ τὸ γελοῖο ἔντομο μοῦ φέρνει κεφαλόπονο, μὲ τὸν ἀστεῖό του τὸν μονόλογο.

—Ἔλα στὰ σύγκαλά σου, μικρούλα μου. Ἡσύχασε τώρα! Οὔ! τὸ κακὸ κορίτσι, ποῦ δὲν ξέρει τί ἀπαιτεῖ ἡ εὐγένεια!... Βλέπεις πολὺ καλὰ πῶς αὐτὸ τὸ συμπαθητικὸ τριζωνάκι εἶνε στὲς χαρές του ἀπόψε... Ἂς τὸ λοιπὸν νὰ τραγουδήσῃ.

— Μά, μᾶς ζαλίζει ἐμᾶς...

—Ἐμᾶς! Τὰ παραλές, κορίτσι μου. Μὲ τὴν ἄδειάν σου, δεσποινὶς μογάγιχτη, νὰ σοῦ παρατηρήσω ὅτι δὲν σὲ διώρισα πληρεξούσιον δικηγόρον μου, διὰ νὰ ὁμιλῇς ἔτσι ἐξ ὀνόματός μου. Ἐκατάλαβες;

Καί, διὰ νὰ ἐπισφραγίσῃ αὐτὰ ποῦ λέγει, βγάζει ὁ κ. Μπλὰκ τὴν κόκκινη γλῶσσά του καὶ γλύφει τὴν μύτη του ποῦ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ξεροψήνεται· ὕστερα, σέρνεται λιγάκι παραπίσω, μισοσφαλᾷ πάλιν τὰ μάτια του, καὶ ξαναρχίζει τοὺς ρεμβασμούς του.

— Πούφ! τί κακομαθημένος! ἀγενέστατος! σωστὴ ἀρκούδα!—λέγει ἀπὸ μέσα της ἡ δεσποινὶς Κομψή, διότι δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὰ 'πῇ δυνατά... Ἦταν ἱκανὸς ἐκεῖνος ὁ χονδρόσκυλος νὰ τὴν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὰ αὐτάκια καὶ νὰ τῆς τὰ τραβήξῃ καλὰ-καλά, γιὰ νὰ τῆς βάλῃ γνῶσι τάχα. Νὰ δὰ ἡ ὥρα! αὐτὸς νὰ τῆς βάλῃ γνῶσι,—αὐτὸς ποῦ δὲν ἔχει διόλου καλὴν ἀνατροφὴν καὶ δὲν ξέρει ὅτι, ἅμα ἡ δεσποινὶς ἔχει τὰ νεῦρά της, ὅλα πρέπει νὰ ὑποχωροῦν, καὶ τὰ τριζώνια ἀκόμη!

Ἡ Κομψή μας ξαναξαπλώνεται ἐπάνω στὰ χρωματιστὰ τετράγωνα πλακάκια, μὲ τὸ σαγονάκι της ἀνάμεσα στὰ δύο ἐμπροσθινά της πόδια. Κυττάζει...

καὶ μέσα στὴ ζεστὴ στάχτη, στοὺς τρεμουλιαστοὺς ἰσκίους, τοὺς ὁποίους ἡ παιγνιδιάρα φλόγα τοῦ τζακιοῦ κάμνει νὰ παίρνουν χίλια ἰδιότροπα σχήματα, τὸ ἀκούραστο τριζῶνι ἐξακολουθεῖ τὸ τραγοῦδί του. Ἄχ! τὸ πονηρό! Φλυαρεῖ καὶ κυττάζει κατάμματα τὴν Κομψή. Τί νὰ τῆς λέγῃ;.... Τὴν περιπαίζει. Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει· νά το ποῦ τραγουδεῖ τὸ «κρί... κρί» του σὲ ἦχον εἰρωνικό. Καλέ, βέβαια τὴν περιπαίζει! Καὶ ἡ Κομψὴ ἀνασηκώνει τὰ ρουθουνάκιατης καὶ ἀγριεύει τὰ μουστακάκια της. Τὸ τζάκι τώρα τῆς φαίνεται μεγαλήτερο· καὶ τὰ κούτσουρα ποῦ καῖνε καὶ τρίζουν, παίρνουν κάτι παράξενα κόκκινα χρώματα· ἡ φωνὴ τοῦ τριζωνιοῦ ἔγινε τώρα πιὸ αὐστηρὴ· καὶ τὸ φαιδρὸ τραγοῦδί του εἶνε τώρα σὰν ἐπίπληξις τοῦ δασκάλου πρὸς τὸ ἄτακτο παιδάκι.

—Ἀνυπόμονο καὶ νευρικὸ κορίτσι, λέγει τὸ τριζῶνι ἀπὸ τὸ τζάκι του, ἔχεις ἄδικο νὰ θυμώνῃς ἔτσι μαζί μου. Σὲ ζαλίζω, εἴπες, μὲ τὸ τραγοῦδί μου; Αἴ, καὶ δὲν ξέρεις ὅτι ς' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμον, πρέπει νὰ ἀνεχώμεθα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον; Ἂν εἶμαι ἐγὼ λυπημένος καὶ ὁ γείτονάς μου χαρούμενος, ἂς κάμῃ ὁ καθένας μας ὅ,τι θέλει· δὲν θὰ πάω ἐγὼ νὰ κλάψω στὸν κόρφο του, οὔτε αὐτὸς θὰ ἔλθῃ νὰ χορέψῃ πόλκα στὴν αὐλή μου...Ἄκουσε, ἀγαπητή μου, θὰ σοῦ διηγηθῶ μίαν ἱστορίτσα. Εἶσαι μικρή, καὶ θὰ σ' ἀρέσουν βέβαια αἱ ἱστορίες.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΟΣ ὁ κόσμος ὁμιλεῖ σήμερον περὶ τῆς «κατακτήσεως τοῦ ἀέρος» ἡ ὁποία, μὲ τὰ νεωστὶ ἐφευρεθέντα ἀεροστατα, θεωρεῖται πλέον γεγονός. Τὰ τέλεια καὶ θαυμάσια τῶν τοῦ «ἀεροπλοια» τὰ διασχίζοντα ὁλονὲν τὸν ἀέρα, εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὴν Γερμανίαν, χάριν πειραμάτων τὰ ὁποῖα στέφει ἡ μεγαλητέρα ἐπιτυχία, καθιστοῦν βεβαίαν σχεδὸν τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου τὸ πρόβλημα τῆς ἐναερίου συγκοινωνίας λύεται ὁριστικῶς! Τὸ «πηδαλιουχούμενον ἀεροστατον» εἶνε τώρα τόσον προχωρημένον, ὥστε δὲν τοῦ λείπουν παρὰ μικραί τινες τελειοποιήσεις. Τὸ τελειότερον δὲ τῶν μέχρι τοῦδε κατασκευασθέντων, ἐφάμιλλον πρὸς τὸ τοῦ Βόριδος Βολκὼφ τῶν «Διδύμων τοῦ Τράνσβαλ», εἶνε τὸ τοῦ βαρώνου Ζιππελίν, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις, ἠγόρασεν ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις ἀντὶ δύο ἑκατομμυρίων φράγκων, δώσασα συγχρόνως εἰς τὸν ἐφευρέτην καὶ παραγγελίαν πρὸς κατασκευὴν ἑτέρων δύο ὁμοίων.

Πόσον διαφέρουν τὰ σημερινὰ ἀεροστατα, ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐκεῖνα ποῦ ἀνύψωσαν οἱ ἀδελφοὶ Μογκολφιέροι! Ὅσον διαφέρει καὶ ἡ πρώτη σχεδία, ἡ ὁποία ἐρρίφθη ὑπὸ ἀνθρώπου εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπὸ ἓν σημερινὸν ἀτμόπλοιον. Ἂν θέλετε μάλιστα, ἡ διαφορὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα, διότι εἶνε διαφορὰ *κατ' ἀρχήν*. Τὰ παλαιὰ δηλαδὴ ἀεροστατα, μετὰ ἢ ἄνευ ἀεροναύτου, μετὰ ἢ ἄνευ πηδαλίου, ἐστηρίζοντο εἰς τὴν γνωστήν σας ὑδροστατικὴν καὶ ἀεροστατικὴν *ἀρχήν*, ὅτι ἀναβαίνει ὑψηλὰ πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐλαφρότερον ἴσου ὄγκου ὕδατος ἢ ἀέρος. Ἀπεναντίας, τὰ νέα ἀεροστατα εἶνε *βαρύτερα* ἴσου ὄγκου ἀέρος! Θὰ ἐκπλαγῆτε καὶ θὰ εἴπῆτε: πῶς λοιπὸν πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα; Ἁπλούστατα. ἀγαπητοί μου, ὅπως καὶ τὰ πτηνά. Τὸ πτηνὸν δὲν εἶνε βαρύτερον ἴσου ὄγκου ἀέρος; Ἂν μείνῃ ἀκίνητον εἰς τὸν ἀέρα ἢ ἂν σκοτωθῇ ἀπὸ τὸν κυνηγόν, δὲν θὰ πέσῃ κάτω σὰν μολύβι; Εἴδατε ποτέ σας πουλὶ ψόφιον νὰ μετεωρίζεται εἰς τὰ ὕψη, ὡς ἐλαστικὴ σφαῖρα γεμισμένη μὲ ὑδρογόνον; Ὄχι βέβαια! Ὅταν ὅμως τὸ πουλὶ εἶνε ζωντανὸν καὶ θέλῃ νὰ πετάξῃ, ἐκτείνει τὰς πτέρυγάς του, τὰς κινεῖ, γυρίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὴν οὐράν του, καὶ ἀναβαίνει ὑψηλά, καὶ διευθύνεται ὅπου θέλῃ. Αἱ πτέρυγες τοῦ πτηνοῦ εἶνε ἡ κινητήριός του δύναμις· ἡ οὐρὰ τοῦ πτηνοῦ εἶνε τὸ πηδάλιόν του. Σωστὸν ἀεροπλοιον, τὸ πτηνόν. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ—εἶνε ἀληθές,— ἠθέλησαν νὰ μιμηθοῦν, νὰντιγράψουν καὶ οἱ πρῶτοι ἐφευρέται πηδαλιουχουμένων ἀεροστάτων. Εἰς τὴν πελωρίαν σφαῖραν, τὴν ἐλαφροτέραν τοῦ ἀέρος, προσήρμοσαν ἕλικας διὰ νὰ τὴν κινοῦν κατὰ βούλησιν, χωρὶς νὰφίνωνται εἰς τὸ ἔλεος τοῦ ἀνέμου, καὶ προσέθεσαν πηδάλιον διὰ νὰ τὴν διευθύνουν ὅπου θέλουν.

Ἀλλὰ τὰ πειράματά των ἀπετύγχαναν πάντοτε. Διότι ἐνόμιζαν, ἀπὸ τὴν παλαιὰν πρόληψιν, ὅτι τὸ σύνολον τῆς συσκευῆς ἔπρεπεν ἀφεύκτως νὰ εἶνε ἐλαφρότερον ἴσου ὄγκου ἀέρος. Ἕνεκα τούτου ἦσαν ἠναγκασμένοι *νὰ τροποποιοῦν τὸ πτηνόν*, δηλαδὴ νὰ κάμνουν τὴν σφαῖραν ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀγκωδεστέραν, τὰς δὲ μηχανὰς καὶ τὰ ἄλλα ἐξαρτήματα τοῦ ἀεροπλοίου ὅσῳ τὸ δυνατόν μικρότερα καὶ ἐλαφρότερα. Τί συνέβαινε λοιπόν; Αἱ ἕλικες, τὸ πηδάλιον, ἡ κινητήριος δύναμις, ὁ μηχανισμὸς ἐν γένει ἦτο *ἀνεπαρκής*, ἀνίσχυρος διὰ νὰ κινῇ καὶ νὰ διευθύνῃ τόσῳ φοβερὸν ὄγκον. Καὶ κατὰ τοῦ ἀνέμου, ἀκόμη καὶ τοῦ μικροτέρου, τὸ ἀεροπλοιον αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰντιδράσῃ. Καὶ ὅταν κουτσὰ-στραβὰ τὸ κατώρθονε, πάλιν δὲν ἠμποροῦσε νὰ συμπαραλάβῃ οὔτε φορτίον κάπως βαρύ, οὔτε ἐπιβάτας πολλούς. Διότι δὲν ἔπρεπε νὰ βαρύνῃ. Ἦτο λοιπὸν ἕνα πρᾶγμα σχεδὸν ἄχρηστον, ἀνοικονόμητον, πολὺ ἐπικίνδυνον, καὶ διὰ τὴν ὀνειρευτὴν κατάκτησιν τοῦ ἀέρος ἐντελῶς ἀκατάλληλον.

Ἀλλὰ τὰ ἀεροπλοια ἐτελειοποιήθησαν εὐθὺς ἅμα ἐννοήθη ὅτι ἡ παλαιὰ ἀρχὴ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλειφθῇ, καὶ νὰ κατασκευάζωνται τοῦ λοιποῦ βαρύτερα τοῦ ἀέρος. Καὶ τὰ νέα ἀεροπλοια ἔχουν βέβαια τὴν σφαῖραν των, ἡ ὁποία ὑποβοηθεῖ τὴν ἀνύψωσιν. Ἀλλ' εἶνε μικρά. Ἀπεναντίας οἱ μηχανισμοί των εἶνε βαρεῖς, οἱ ἕλικές των ἰσχυροί, ἡ κινητήριος δύναμις μεγάλη. Φαντασθῆτε ὅτι τὸ ἀεροπλοιον τοῦ Ζιππελίν, ἔχει δύναμιν ἑπτακοσίων ἵππων! Μὲ τόσην δύναμιν κινεῖ τὰς πτέρυγάς του καὶ τὴν οὐράν του τὸ πελώριον αὐτὸ τεχνητὸν πτηνόν. Καὶ εἰς τὴν ράχην του εἰμπορεῖ νὰ σηκώσῃ ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ ἀνθρώπους, καὶ μὲ ὅλον αὐτὸ τὸ φορτίον νὰνυψωθῇ ὅσον θέλει καὶ νὰ διευθυνθῇ ὅπου θέλει, εἰς τὸν «ἀτρύγητον αἰθέρα» μὲ τὴν ἀσφάλειαν ποῦ διευθύνεται κ' ἕνα πλοῖον εἰς τὸν «ἀτρύγητον πόντον»...

Φανταστῆτε τὴν ἔκπληξιν ἑνὸς Μογκολφιέρου ἂν ἐξυπνοῦσεν ἔξαφνα καὶ ἔβλεπεν εἰς τὸ ἀεροπλοιον τοῦ Ζιππελὶν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πρώτου του ἀεροστάτου! Ἀλλ' ἄρα γε καὶ ἡ ἰδική μας θὰ ἦτο μικροτέρα, ἂν ἐσηκώναμεν καμμίαν ἡμέραν τὸ κεφάλι μας καὶ ἐβλέπαμεν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν τὸ ἱπτάμενον αὐτὸ θαῦμα;... Καὶ ὅμως θὰ τὸ ἰδοῦμεν καὶ αὐτό! Δὲν εἶνε πλέον μακρὰν ἡ ἐποχὴ ποῦ θὰ γενικευθοῦν τὰ ἀεροπλοια καὶ θὰ τεθοῦν εἰς κοινὴν χρῆσιν, καὶ θὰ κάμνουν ταξείδια, καὶ θὰ δέχωνται ἐπιβάτας, ὅπως τώρα τ' ἀτμόπλοια. Καὶ μαζὶ μὲ τὰς ἄλλας προόδους ποῦ μᾶς ἔρχονται ὁλονὲν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, —εἶνε καμμία ποῦ δὲν μᾶς ἦλθε;—θὰ μᾶς ἔλθῃ κανένα πρωί, δι' αἰθερίου δρόμου, καὶ τὸ τελειοποιημένον ἀεροπλοιον. Εἰκοστὸς λέγεται αὐτὸς ὁ αἰὼν καὶ...δὲν χωρατεύει!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἕνας φαντασιόπληκτος καὶ γελοῖος ἐφευρέτης πηδαλιουχουμένου τάχα ἀεροπλοίου, μίαν ἡμέραν ἀνήγγειλε θριαμβευτικῶς πρὸς τοὺς φίλους του:

— Τὸ ἀεροστατό μου ἔφθασε 'ς τὸ Αὐών!

— Μπᾶ! μπᾶ! Καὶ πῶς;

— Μάλιστα! 'Από τὸ Παρίσι 'στὸ Αὐών... μὲ τὸ σιδηρόδρομο!

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ'.

Ἐνῷ ὁ Ἀποστόλης ἐπήγαινε τὸν Ἀσπρούλη εἰς τὸν κύριον κτηνίατρον διὰ νὰ τοῦ ράψῃ τὲς πληγές του, ἡ κακογλωσσιὰ ἔπαιρνε καὶ ἔδινε εἰς τὴν αὐλὴν τῶν σκυλιῶν.

Δὲν ἐβάσταξε καὶ ἡ Λογοῦ, νὰ μὴν εἰπῇ τὴν λογάρα της:

—Ποιός ἀπ' ὅλους σας ἔκανε τέτοια χάλια τὸν καϊμένο τὸν Ἀσπρούλη μου; —ἠρώτησεν, ἕτοιμη καὶ αὐτὴ νὰ πιασθῇ καὶ νὰ πολεμήσῃ, γιὰ νὰ μὴν κακολογοῦν τὸ παιδί της.

Ἕνας μεγάλος ἱσπανικὸς σκύλος, μὲ πορτοκαλὶ μαλλί, ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν συντροφιάν, καὶ ἐπροχώρησε:

—Ἐγώ, κυρὰ Λογοῦ!

—Ἐσύ, κύριε Αἴα! —εἶπεν ἡ μητέρα τοῦ Ἀσπρούλη, κ' ἐσταύρωσε τὰ χέρια της, τάχα ἀπὸ τὴν ἀπορίαν της, γιὰ νὰ μὴ δεῖξῃ πῶς τὸν ἐφοβήθηκε.

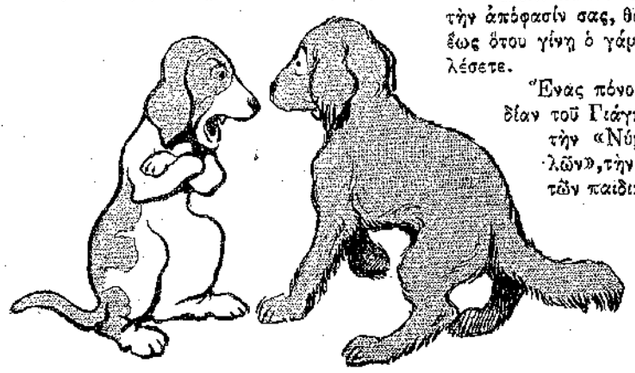

«Ἐσύ, κύριε Αἴα!» (Σελ. 356, στ. α'.)

Ἐσύ, κύριε Αἴα! ἐσὺ ποῦ εἶσαι τόσο λογικός, καὶ συμβιβάζεις ὅλα τὰ μαλώματα καὶ τὰ τσακώματα!

—Ἀκριβῶς διότι μὲ ξέρουν ὅλοι πῶς εἶμαι λογικός, δὲν ἠμποροῦσα ν' ἀφήσω τὸ ἀγόρι σου νὰ πνίξῃ τὴν κακομοῖρα τὴν Ἀνθούλα, ποῦ εἶνε μισὴ στὸ ἀνάστημα τοῦ γυιοῦ σου, καὶ εἶνε καὶ ἥμερη σὰν ἀρνάκι!

—Ἂν ὁ Ἀσπρούλης τὰ ἔβαλε μὲ τὴν Ἀνθούλα, αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς ἡ Ἀνθούλα κάτι τοῦ εἶχε φταίξῃ, —εἶπε πάλιν ἡ κυρὰ Λογοῦ.

Καὶ αὐτή, βλέπετε — ὅπως ὅλες αἱ μητέρες—δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ πῶς εἶχεν ἄδικο τὸ χαϊδεμένο της.

Ἡ Μουγγὴ ὅμως, ἡ πιὸ γλωσσοῦ καὶ φλύαρη ἀπὸ ὅλην τὴν συντροφιὰ τῶν σκύλων, δὲν τὴν ἄφησε ν' *ἀγιάσῃ*. Ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ τῆς τὰ διηγηθῇ ὅλα, ὅπως ἔγιναν.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Γιάγκος Ἀμὼν εἰς τὰς τελευταίας φράσεις τοῦ Βόριδος Βολκώφ, εἶμαι καὶ θὰ μένω πάντοτε ὑποχρεωμένος ἀπέναντί σας... Σᾶς εὐχαριστῶ ἐξ ὀνόματος τοῦ πατρός μου, σᾶς εὐχαριστῶ καὶ ἀτομικῶς... Ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ σᾶς ἐκφράσω μὲ λέξεις τὴν εὐγνωμοσύνην μου, δὲν θὰ ἐπανέλθω πλέον εἰς αὐτὸ τὸ θέμα... θὰ μείνω πλησίον σας ὅσον καιρὸν σᾶς ἀρέσῃ, ἂν δὲ ἡ δεσποινὶς Βολκὼφ δὲν ἔχει ἀντίρρησιν, θὰ γίνῃ σύζυγός μου.

Ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας μὲ ἓν εἶδος ἀκουσίας πικρίας, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρὸς ἀντελήφθη.

— Εἶσθε ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ἄλλην προηγουμένην ὑποχρέωσιν; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Πολὺ καλά. Ἂν μετανοήσετε διὰ τὴν ἀπόφασίν σας, θὰ ἔχετε τὸν καιρόν, ἕως ὅτου γίνῃ ὁ γάμος, νὰ τὴν ἀνακαλέσετε.

Ἕνας πόνος ἔσφιξε τὴν καρδίαν τοῦ Γιάγκου· ἔβλεπε νοερῶς τὴν «Νύμφην τῶν Γαζελλῶν», τὴν Βάνδαν, τὴν φίλην τῶν παιδικῶν του χρόνων, ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι, τὸ καλὸ καὶ σοβαρό. Ἔσβυνε πλέον τὸ ὄνειρόν του, — ὄνειρο βραχύ, ἀλλὰ πολὺ γλυκύ! Καὶ πόσον σκληρὰ ἦτο ἡ ἀφύπνισις!

Ἀ! διατί νὰ συναντήσῃ τὴν νέαν ἐκείνην; διατί νὰ μὴν ἔλθῃ μίαν ἡμέραν ἐνωρίτερα εἰς τοῦ Βόριδος Βολκώφ;

Ὅση καὶ ἂν ἦτο ἡ εὐγνωμοσύνη του πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον εὕρισκε τὸ σχέδιόν του τόσον ἄτοπον ὅσον καὶ ἀσυλλόγιστον: δὲν πετοῦν ἔτσι ἀπότομα μίαν ἄγνωστον ἀρραβωνιστικὴν εἰς ἕνα ξένον, τὸν ὁποῖον κρατεῖ δεμένον τὸ καθῆκον τῆς εὐγνωμοσύνης!

Μία ἀκουσία ἀντιπάθεια πρὸς τὴν δεσποινίδα Βολκώφ, εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ γρήγορα ὁ Γιάγκος ἀπετίναξε τὸ ἀξιοκατάκριτον ἐκεῖνο αἴσθημα, ἔκαμεν ὅρκον ἀπὸ μέσα του ν' ἀντιδράσῃ εἰς τὴν κλίσιν του καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ τίποτε πλέον, νὰ ἐπιζήσῃ ἀπὸ τὸ ὡραῖον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμῃ ν' ἀνθήσῃ ἡ ἐμφάνισις τῆς Νύμφης τῶν Γαζελλῶν.

Ὁ Βόρις Βολκὼφ τὸν ἐκύτταζε κ' ἐσιωποῦσε. Ὁ Γιάγκος ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε κάποιαν εἰρωνείαν εἰς τὰ μάτια του, καὶ ἐρρίγησε. Τὸ βλέμμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἐνθύμισε ἕνα ἄλλο: τὸ βλέμμα τῆς Βάνδας.

Μία σκέψις ἀνέτειλεν εἰς τὸ πνεῦμά του. Ἂν ἦτο ἀλήθεια... ἂν ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρὸς ἦτο ὁ πατέρας τῆς Βάνδας! καί, ἐπὶ τέλους τί ὑπῆρχε τὸ ἀπίθανον εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν; Δὲν ἦτο φυσικὸν ἀπ' ἐναντίας, ἐκείνη ἡ μικρούλα, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε εἶχαν ἐμπιστευθῇ εἰς τὰς φροντίδας τοῦ κ. Ἀμών, ὅστις εἶχε διατηρήσῃ σχέσεις καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Βόριν Βολκώφ, νὰ εἶνε κόρη τοῦ τελευταίου τούτου; Ὁ Βολκώφ, ὅταν ἔχασε τὴν Γαλλίδα σύζυγόν του, δὲν ἦτο φυσικὸν νὰ σκεφθῇ νὰ στείλῃ τὴν κόρην ν' ἀνατραφῇ εἰς τὸ Παρίσι, ἔπου ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ εὕρισκεν εἶδος ζωῆς πολὺ καταλληλότερον παρὰ τὴν ζωὴν ποῦ θὰ ἔκαμνεν εἰς τὴν χῶραν τῆς Μάνικας, μεταξὺ τῶν σοφῶν συντρόφων τοῦ πατέρα της, οἱ ὁποῖοι ἦσαν διαρκῶς ἀπησχολημένοι μὲ τὰς ἀνακαλύψεις;

Αὐτὴ ἡ σκέψις ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ νέου μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς, κ' ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὴν λάμψιν μιᾶς ὡραίας ἐλπίδος.

Ἦτο ἕτοιμος ν' ἀνοίξῃ τὰ χείλη του διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ἄρχοντα τοῦ Πυρὸς μήπως ἡ κόρη του ὠνομάζετο Βάνδα καὶ μήπως εἶχε κανένα ἀμαξάκι συρόμενον ἀπὸ γαζέλλας, ὅταν συνήντησε πάλιν τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα προσηλωμένον ἐπάνω του. Δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ τὸ κάμῃ, διότι ἐφοβήθη μήπως ἡ ἐπιθυμία του ἀποδειχθῇ τρέλλα, καὶ μήπως εἰς τὴν ἐρώτησίν του ὁ Βόρις Βολκώφ, ὅστις τὸν ἐκύτταζε προσεκτικά, σὰν νὰ ἐσπούδαζε τὴν φυσιογνωμίαν του, ἀντιληφθῇ μεταμέλειαν διὰ τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ εἶχε δοθῇ πλέον. Ἀ! αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε ὁ Γιάγκος!

Ἠρώτησε λοιπόν, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν του, ἂν ὁ κ. Ζουανὶκ καὶ ὁ Ὑβὼν θὰ ἐλάμβαναν τὴν ἄδειαν νὰ μείνουν καὶ νὰ ζήσουν πλησίον του, ἐὰν ἐξέφραζαν αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν.

Ὁ Βόρις Βολκὼφ τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι κανὲν ἐμπόδιον δὲν ὑπῆρχε, καί, διευθυνόμενος πρὸς τὸ φύλλον τοῦ τοίχου, τὸ ὁποῖον εἶχε κλείσῃ, ὅταν εἰσῆλθε, τὸ ἤνοιξε καὶ ἐκάλεσε τὸν νέον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ:

— Ἂς πᾶμε νὰ εὕρωμεν τοὺς φίλους σας.

Ἐπέρασαν ἓν δωμάτιον ὅμοιον μ' ἐκεῖνο ὅπου εἶχε γίνῃ ἡ συνομιλία των, καὶ ἔπειτα μία μυστικὴ θύρα τοῖς ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εὑρίσκοντο ὁ κ. Ζουανίκ, ὁ Ὑβὼν καὶ τὰ Δίδυμα.

Τὰ δύο Μποερόπουλα, ἅμα εἶδαν εἰσερχόμενον τὸν Βόριν Βολκώφ, ἐτινάχθησαν ἐπάνω κ' ἐφώναξαν:

— Ἐπὶ τέλους! ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός!

— Μάλιστα, ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἐνῷ τὰ εἵλκυεν εἰς τὴν ἀγκάλην του διὰ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ νὰ πέσουν εἰς τὰ πόδια του, ὅπως ἐσκόπευαν νὰ κάμουν· ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχετε ἀναθέσῃ ὅλας τὰς πατριωτικάς σας ἐλπίδας, ἐνῷ αὐτὸς τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ διὰ τὸν μποερικὸν ἀγῶνα... Παιδιά μου, εἶσθε γενναῖα· δείξατε τώρα καὶ τὴν ψυχικήν καρτερίαν, διότι μέλλω νὰ σᾶς προξενήσω μίαν μεγάλην ἀπογοήτευσιν. Διὰ κανένα λόγον δὲν ἠμπορῶ νὰ συναινέσω ὥστε ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὴν ἀγγλομποερικὴν ἔριδα· οἱ πολιτικοὶ ἀγῶνες δὲν ἔχουν κανὲν ἐνδιαφέρον δι' ἐμέ, ἂν καὶ ἐθαύμασα καὶ θαυμάζω, ὅπως τόσοι ἄλλοι, τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν Τρανσβααλινῶν. Ἡ τιμιότης καὶ ἡ εἰλικρίνεια μοῦ ἐπιβάλλουν τὸ καθῆκον νὰ σᾶς εἰπῶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, διὰ νὰ μὴν ἔχετε ἀργότερα ἀφορμὴν νὰ μ' εὐγνωμονῆτε δι' ὅσα θὰ ἠμποροῦσα νὰ κάμω, ἀλλὰ βεβαίως δὲν θὰ ἔκαμνα... Σήμερον, οὔτε ἐγὼ οὔτε κανεὶς ἄλλος δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε διὰ τοὺς Μπόερς, διότι ἔχουν νικηθῇ καὶ οἱ στρατηγοί των ἐδέχθησαν τὴν εἰρήνην· δὲν εἶνε ἀκόμη ἐπιστήμως τελειωμένος ὁ πόλεμος, ἀλλὰ θὰ εἶνε ἐντὸς ὀλίγου. Αἱ δύο δημοκρατίαι τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἔχουν κηρυχθῇ ἀγγλικαὶ κτήσεις...

Δύο κραυγαὶ πόνου ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ στήθη τῶν Διδύμων. Ἀπεσπάσθησαν καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Βόριδος Βολκώφ, ἐτραβήχθησαν ὀλίγα βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, καί, κάτωχρα, μὲ τὰ μάτια των γεμάτα ἀστραπάς, ἐφώναξαν μὲ ἀγρίαν ἀγανάκτησιν αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Ψέμματα λέτε! οἱ Μπόερς δὲν παραδίδονται!

Ὁ Χὰνς καὶ ἡ Ἕλζα, δίπλα-δίπλα, ὅπως ἐπήγαιναν πάντοτε κ' ἐπολεμοῦσαν, μὲ τὴν φρίκην εἰς τὴν ψυχὴν καὶ μὲ τὰ χείλη των τρέμοντα, ἐπετοῦσαν τὴν ὕβριν ἐκείνην κατὰ πρόσωπον τοῦ ἰσχυροῦ ἀνθρώπου, εἰς τὸν ὁποῖον τόσον καιρὸν εἶχεν ἐνσαρκωθῇ τὸ ὄνειρόν των ὅτι μὲ τὴν βοήθειάν του θὰ ἐνικοῦσαν.

Ὁ Γιάγκος καὶ οἱ σύντροφοί του ἔβλεπαν τὰ Δίδυμα, ποῦ ἦσαν τόσον ὡραῖα μὲ τὴν ἱερὰν καὶ εὐγενῆ ἀγανάκτησίν των, κ' ἐνόμιζαν ὅτι τὰ ἐξανάβλεπαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ρόδεσμποσκ, ὅπου εἶχαν ἀντιμέτωπον τὸν Βασιλέα τῶν Ἀδαμάντων.

Ἔλαμψαν ἀπὸ εὐσπλαχνίαν καὶ πόνον ψυχῆς τὰ μάτια τοῦ Βόριδος Βολκώφ, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶπε:

— Ἡ ἀληθινὴ γενναιότης φαίνεται πρὸ πάντων εἰς τὰ ἀτυχήματα· ἐκεῖνος ποῦ ἐπολέμησεν ὅπως ἔπρεπε, δὲν ὀφείλει ν' ἀπελπίζεται, καὶ ἂν ἀκόμη νικηθῇ.

Χονδρὰ δάκρυα ἤρχισαν ἀργὰ-ἀργὰ νὰ τρέχουν ἐπάνω στὰ ὠχρὰ μάγουλα τῆς Ἕλζας.

— Κλαίεις, αἴ! —τῆς εἶπεν ὁ Χάνς, μὲ ὀργίλον τόνον, τὸν ὁποῖον ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε μεταχειρισθῇ διὰ τὴν ἀδελφήν του· πιστεύεις λοιπὸν καὶ σὺ ὅτι ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος, ἐνῷ ὑπάρχουν ἀκόμη Μπόερς;... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ μᾶς γελάσῃ. Εἰς τὸν τόπον μας, σκοτώνονται ὅλοι, ἕως τὸν τελευταῖον, πρὶν καταθέσουν τὰ ὅπλα, κ' ἐντρέπομαι διὰ λογαριασμόν σου, ποῦ ἀμφιβάλλεις διὰ τὴν ἀνδρείαν τῶν πολεμιστῶν μας... Ἔλα, πᾶμε ἀπ' ἐδῶ, ἂς τρέξωμε πάλιν νὰ πολεμήσωμε!

Ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρὸς δὲν ἐδοκίμασε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Διδύμων· ἤνοιξε μόνος του μίαν θύραν πρὸς μίαν ὐαλοσκεπῆ βεράνδαν, ποῦ ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπον.

«Κλαίεις, αἴ! — τῆς εἶπεν ὁ Χάνς...» (Σελ. 357, στ. β'.)

Χωρὶς νὰ προφέρουν λέξιν, τὰ Δίδυμα ἐξῆλθαν, ὁ Χὰνς εὐθυτενής, ἀγέρωχος, ἀκλόνητος εἰς τὴν βαθεῖάν του πίστιν περὶ τῆς τελικῆς νίκης, ἡ Ἕλζα σκυμμένη, πνιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς, διότι αὐτὴ δὲν ἦτο τόσον δυνατὴ ὅσον ὁ ἀδελφός της, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ ἐπίστευσε ταχύτερον εἰς τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἡττημένων...

Ὁ κ. Ζουανίκ, ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Ὑβὼν ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τρέξουν κατόπιν των, ἀλλ' ὁ Βόρις Βολκὼφ τοὺς ἐσταμάτησε.

— Μείνατε ἐδῶ, εἶπε· κανεὶς κίνδυνος δὲν τὰ ἀπειλεῖ, δὲν θὰ δυνηθοῦν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ ἐδῶ. Ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτὰ τὰ γενναιόκαρδα παιδιά, καὶ ἀπὸ πολλοῦ τὰ παρακολουθῶ. Εἶχα μάθῃ ποίου εἴδους σχέδια ἔκτιζαν ἐπάνω εἰς τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ παρενέβαινα ἐγώ, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ καταστρέψω τὴν ἐλπίδα των αὐτήν, ἡ ὁποία κάθε ἡμέραν καὶ περισσότερον τὰ ἀπεμακρύνεν ἀπὸ τὴν πατρίδα των, ὅπου θὰ εὕρισκαν ἴσως τὸν θάνατον... Ἀλλὰ ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μικρὸν πρᾶγμα, εἰς ὅσον βαθμὸν καὶ ἂν ἀναθῇ. Ἡ δύναμις καὶ τὸ ἀπρόοπτον κυβερνοῦν τὸν κόσμον. Δι' αὐτὸ οἱ Μπόερς ὑπέκυψαν ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας των, καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Βανυσαίων εὑρῆκε τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν κακὴν διάθεσιν ἑνὸς γηραλέου καὶ χορταρισμένου λέοντος, ὁ ὁποῖος συνήθως ἦτο ἄκακος καὶ εἰρηνικός... Ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐπιστήμη διὰ νὰ παρηγορῇ τὴν ἀνθρωπότητα, τί θὰ ἔμενεν εἰς τὸν κόσμον;

— Ἡ καλωσύνη, ἐψιθύρισεν ὁ κ. Ζουανίκ.

— Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα! ἀπήντησεν ὁ Ὑβών, στρέφων τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, ὄπισθεν τῆς ὁποίας εἶχαν ἐξαφανισθῇ τὰ Δίδυμα...

Δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ἡ ἐπιστήμη, —εἶχεν εἰπῇ ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός. Ἂν ἐγνώριζε... ὤ! ἂν ἐγνώριζε τί τῷ ἐπεφύλασσε τὸ προσεχές μέλλον, δὲν θὰ ἐξεστόμιζεν ἐκείνας τὰς λέξεις· τὰ χείλη του θὰ ὠνόμαζαν, ὡς πρῶτον ἐκ τῶν θησαυρῶν του, ἐκείνην, ἡ ὁποία ἀληθινὰ ἐβασίλευεν εἰς τὴν καρδίαν του, τὴν πολυαγαπημένην του κόρην!

(Ἕπεται συνέχεια). Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Ποιὸς τὸ καμάρι σου, παιδί,
Καὶ ποιὰ ἡ χαρὰ τῶν γονικῶν σου,
Τῶν διδασκάλων ἡ ἡδονή,
Ἀπ' τ' ἄριστα τὸ θριαμβευτικόν σου;

Εἶνε ἡ χαρά σου ἀπέραντη
Ἀνέκφραστ' ἡ εὐτυχία,
Τὸ κουρασμένο σου τὸ πρόσωπο,
Λάμπει ἀπὸ ἔκφραση γλυκεῖα.

Ἀδέρφια, φίλοι, συγγενεῖς,
Ἀγάλλονται καὶ χαίρουν,
Κ' ὅλοι μαζῆ, μὲ μιὰ φωνή,
Ἀπὸ καρδίας σὲ συγχαίρουν.

Ἡ ἐξοχὲς σὲ καρτεροῦν,
Τῆς γῆς, τῆς θάλασσας τὰ κάλλη,
Τὸ καλοκαῖρι 'νε γιὰ σέ,
Ἡ εὐτυχία ἡ πιὸ μεγάλη.

Ποιὸς τὸ καμάρι σου, παιδί;
Καὶ ποιὰ ἡ χαρὰ τῶν γονικῶν σου,
Τῶν διδασκάλων ἡ ἡδονή,
Ἀπ' τ' ἄριστα τὸ θριαμβευτικόν σου;

ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ

[Β' Βραβεῖον Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ].

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ 1908

!! ΤΡΙΑ ΛΑΧΕΙΑ ΘΑ ΚΛΗΡΩΘΟΥΝ ΦΕΤΟΣ !!

Πρώτη προθεσμία : ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου.—Δευτέρα προθεσμία : ἀπὸ 1 μέχρι 31 Δεκεμβρίου.— Τρίτη προθεσμία : ἀπὸ 1 μέχρι 31 Ἰανουαρίου 1908. — Οἱ ἀνανεοῦντες ἢ ἐγγραφόμενοι ἐντὸς τῆς πρώτης προθεσμίας, θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὰς τρεῖς κληρώσεις.— Ἀναγνώσατε διὰ νὰ ἐννοήσετε.

ΠΟ 1 Δεκεμβρίου 1907 ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων», τὸ μακροβιώτερον τῶν ἑλληνικῶν περιοδικῶν, εἰσέρχεται αἰσίως εἰς τὸ 30ὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος. Ἰδοὺ ἕνας σταθμὸς ζωῆς ἐπίζηλος καὶ σημαντικός, ἡ Τριακονταετηρίς, τὴν ὁποίαν δικαιοῦμαι καὶ ὀφείλω νὰ ἑορτάσω. Καὶ ἐσκέφθην ὅτι δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὴν ἑορτάσω ὡραιότερα, παρὰ διανέμουσα Δῶρα ἐξαιρετικῶς ἀφθονώτερα καὶ πλουσιώτερα φέτος, εἰς τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους.

Διότι αὐτὸ εἶνε τὸ δίκαιον. Ἂν ζῶ, ἂν εὐδοκιμῶ τόσα χρόνια, τοῦτο ὀφείλεται πρωτίστως εἰς τοὺς φίλους μου, εἰς τοὺς συνδρομητάς μου, εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου. Αὐτοί μοῦ λέγουν : ζῆσε, διότι σὲ ἀγαπῶμεν. Καὶ αὐτοί μοῦ παρέχουν κάθε χρόνον τὰ μέσα τῆς εὐδοκίμου ἐκδόσεως, πληρώνοντες προθύμως τὴν συνδρομήν των καὶ εἰσάγοντες εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῆς Διαπλάσεως καὶ τοὺς φίλους των, γινομένους μετ' ὀλίγον καὶ αὐτοὺς ἐνθέρμους ὑποστηρικτάς. Εἰς τὴν ἀγάπην αὐτὴν τῶν Ἑλληνοπαίδων ὀφείλεται ὄχι μόνον ἡ διατήρησις, ἀλλὰ καὶ ἡ τελειοποίησις τοῦ περιοδικοῦ μας. Τὸ νὰ διατηρῆται καὶ νὰ φυτοζωῇ ἕνα περιοδικόν, ἴσως δὲν εἶνε καὶ τόσῳ δύσκολον. Τὸ δύσκολον εἶνε νὰ προοδεύῃ, νὰ τελειοποιῆται. Καὶ ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε τὸ μόνον ἑλληνικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος βελτιοῦται, τελειοποιεῖται, γίνεται ὁλονὲν καλλίτερον, κομψότερον, τερπνότερον, χρησιμώτερον, αὐτὸ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ μὴ τὸ ἀνομολογῇ. Καὶ ὅτι πάλιν τὸ μυστήριον αὐτῆς τῆς τελειοποιήσεως, τῆς ἀνακαινίσεως, τῆς σταθερᾶς προόδου, εἶνε ἡ ἀγάπη τῶν Ἑλληνοπαίδων, προθύμων νὰ κάμνουν διὰ τὴν Διάπλασιν καὶ πέραν τοῦ καθήκοντός των, — Συλλόγους, ξεσπάθωμα, προπαγάνδαν, μὲ τὸν ἀποστολικὸν ἐκεῖνον ζῆλον, τὸν ὁποῖον κανενὸς ἄλλου περιοδικοῦ οἱ συνδρομηταί, οὔτε ἑλληνικοῦ καὶ ἴσως οὔτε ξένου, δὲν ἔχουν,— τοῦτο εὐγνωμόνως τὸ ἀνομολογῶ ἐγώ.

ΤΟ ΤΡΙΠΛΟΥΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

Λοιπόν, μετὰ δύο μῆνας μόλις, εἰσέρχομαι εἰς τὸ τριακοστὸν ἔτος καὶ ἑορτάζω τὴν Τριακονταετηρίδα μου. Καὶ μοιράζω δῶρα, χάριν τῆς ἑορτῆς. Δῶρα πλούσια, δῶρα ἄφθονα. Καὶ τὰ περισσότερα εἰς τοὺς προθυμοτέρους μου φίλους, —διότι καὶ ἡ προθυμία, βλέπετε, βαθμολογεῖται, καὶ εἶνε δίκαιον νὰμείβεται περισσότερον ἡ μεγαλητέρα. Οὕτω τὰ τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων φέτος τροποποιοῦνται. Θὰ ἔχωμεν ***τρία Λαχεῖα καὶ τρεῖς Κληρώσεις.*** Ὡς βλέπετε εἰς ἄλλην σελίδα, θὰ διανεμηθοῦν *τρεῖς φορὰς* Δῶρα ἀξίας 540 δραχμῶν· δηλαδὴ τὸ ὅλον Δῶρα ἀξίας 1620 δραχμῶν. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ***καὶ εἰς τὰς τρεῖς Κληρώσεις***—μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσουν κάτι καὶ εἰς τὰς τρεῖς, — θὰ λάβουν μέρος μόνον ὅσοι θὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των ἢ θὰ ἐγγραφοῦν ***μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου τὸ βραδύτερον.*** Αὐτοὶ θὰ εἶνε οἱ πλέον προνομιοῦχοι, αὐτοὶ θὰ ἔχουν τὰς περισσοτέρας ἐλπίδας κέρδους. Διότι ὁ ἀριθμός των θὰ τεθῇ εἰς τὴν Κληρωτίδα τρεῖς φοράς, καὶ ἂν δὲν ἐξαχθῇ τὴν πρώτην, πολὺ πιθανὸν νὰ ἐξαχθῇ τὴν δευτέραν ἢ τὴν τρίτην. Καὶ ἂν εἶνε κανεὶς πολὺ τυχηρός, διατί νὰ μὴν κερδίσῃ καὶ εἰς δύο κληρώσεις ἢ καὶ εἰς τρεῖς ; Τίποτε τὸ ἀδύνατον, ὅταν θέλῃ ἡ Τύχη.

Ὅσοι πάλιν θὰ ἐγγραφοῦν ἢ θὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των ***μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου***—δευτέρα προθεσμία,—θὰ λάβουν μέρος μόνον εἰς τὰς ***δύο*** ἑπομένας Κληρώσεις· καὶ τέλος ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ θὰνανεώσουν ***μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου,*** θὰ λάβουν μέρος ***μόνον εἰς μίαν,*** τὴν τελευταίαν Κλήρωσιν. Σημειωτέον ὅτι, ἡ 31 Ἰανουαρίου 1908 θὰ εἶνε ὁριστικῶς ἡ τελευταία προθεσμία. Καμμία ἄλλη παράτασις δὲν θὰ δοθῇ, καὶ ἅμα λήξῃ ἡ προθεσμία, ἐντὸς τοῦ Φεβρουαρίου, θὰ γίνῃ καὶ ἡ τρίτη Κλήρωσις, διότι αἱ δύο ἄλλαι *θὰ ἔχουν ἤδη γίνῃ*, ἡ πρώτη ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου, καὶ ἡ δευτέρα ἐντὸς τοῦ Ἰανουαρίου.

Αὐτὰ λοιπὸν διὰ τὸ τριπλοῦν Λαχεῖον τοῦ 1908, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ προθυμότεροι θὰ δοκιμάσουν τρεῖς φορὰς τὴν τύχην των, καὶ τρεῖς φορὰς θὰ ἔχουν τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσουν τὸν πρῶτον ἀριθμόν, δηλαδὴ τὴν Λαχειοφόρον Μετοχὴν τῆς Τραπέζης. Διὰ περισσοτέρας λεπτομερείας σᾶς παραπέμπω εἰς τὴν σελίδα 360.

Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ ἔχουν δικαίωμα μόνον οἱ ***ἐτήσιοι*** συνδρομηταί, οἱ προπληρώνοντες δηλ. δρ. 8 ἢ φρ. 10, ἐγγραφὴν δι' ὁλόκληρον τὸ ἔτος 1908, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ τρίμηνοι ἢ οἱ ἑξάμηνοι, ἔστω καὶ ἂν ἀνανεώσουν ἢ ἐγγραφοῦν ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

***

Ἐλπίζω ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι μου θὰ σπεύσουν νὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των ἐντὸς τῆς πρώτης προθεσμίας, ἤτοι μέχρι ***τέλους Νοεμβρίου.*** Καὶ τὸ ἐλπίζω, ὄχι διότι βασίζομαι εἰς τὰ ἐξαιρετικὰ τῳόντι προνόμια τῶν προθυμοτέρων, ἀλλὰ διότι γνωρίζω ὅτι ἡ προθυμία τῶν φίλων μου εἶνε πάντοτε μεγάλη. Αὐτοὶ πολλάκις, καὶ πρὶν προκηρύξω τὴν ἀνανέωσιν, σπεύδουν νὰ μοῦ στείλουν τὴν συνδρομήν των. Μέχρι σήμερον π: χ: ἔχουν ἐγγραφῆ διὰ τὸ 1908 ἄνω τῶν τεσσαράκοντα. Ἐν γένει οἱ φίλοι μου ἀντιλαμβάνονται ὡς πρώτιστον καθῆκον πρὸς τὴν Διάπλασιν τὴν ἔγκαιρον *προπληρωμὴν* τῆς συνδρομῆς των. Ἑπομένως δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ τοὺς προτρέψω πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τούτου. Τοὺς παρακαλῶ μόνον νὰ μὴ περιμένουν τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία δυσχεραίνει τόσον τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου. Νὰ συμπληρώσουν λοιπὸν τὸ μετὰ τοῦ φύλλου τούτου διανεμόμενον Δελτίον Ἐγγραφῆς καὶ νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου ὅσον εἰμποροῦν ταχύτερον.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ὡς καθῆκον ἐπίσης ἀντιλαμβάνονται οἱ φίλοι μου καὶ τὸ Ξεσπάθωμα, ὥστε νὰ μὴν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ φέτος θὰ ξεσπαθώσουν μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον, καὶ μεγαλήτερον ἀκόμη, πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν. Ἀλλὰ περὶ τούτου θὰ εἴπωμεν ἐκτενῶς εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, ὅπου θὰ προκηρυχθῇ ὁ Ζ' Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος.

Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὰς βελτιώσεις καὶ τὰς καινοτομίας, τὰς ὁποίας θὰ εἰσαγάγω τὸ ἐρχόμενον ἔτος, καὶ περὶ αὐτῶν ἐπίσης ἐπιφυλάσσομαι νὰ σᾶς ὁμιλήσω λεπτομερῶς. Ἐκ τῶν προτέρων ὅμως εἰμπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι ὁ νέος τόμος θὰ εἶνε ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀνώτερος τοῦ παρόντος, διότι κατ' ἀρχήν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ ἐτῶν τηρῶ ἀπαράβατον, *κάθε τόμος τῆς Διαπλάσεως πρέπει νὰ εἶνε ἀνώτερος τοῦ προηγουμένου.*

Αὐτὰ διὰ σήμερον. Καὶ σᾶς περιμένω ὅλους, νὰ καταλύσετε τὸ Γραφεῖον μου καὶ νὰ μοῦ ἀποδείξετε ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν ἀγάπην σας, ὄχι βέβαια ἐρχόμενοι αὐτοπροσώπως —διὰ τοὺς ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, τοῦτο θὰ ἦτο μεγάλη ἀπαίτησις ἐκ μέρους μου ! — ἀλλὰ στέλλοντες ὡς εὐγλώττους ἀντιπροσώπους τὰ Δελτία τῆς Ἐγγραφῆς σας, συμπεπληρωμένα καὶ συνοδευόμενα ὑπὸ τῆς συνδρομῆς σας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Φώτης, περιπατῶν μὲ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, βλέπει ἕνα ψάρι ψόφιο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκβράσῃ ἡ θάλασσα.

— Πατέρα ! φωνάζει· ἰδὲς ἕνα ψάρι ποῦ πνίγηκε !

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαυροθαλασσίτικο Δελφινι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

Ἡ προκήρυξις τῆς ἀνανεώσεως μὲ τὰ διάφορα Λαχεῖα μᾶς πιάνει σήμερα ὅλον τὸν τόπον. Ὥστε κατ' ἀνάγκην ἡ Ἀλληλογραφία θὰ εἶνε σύντομος.

Ἡ *Κόρη τῶν Κυμάτων* εἶχε βέβαιον τὸ Α' Βραβεῖον εἰς τὸν ποιητικὸν Διαγωνισμόν, ἀλλὰ τὴν ἔφαγεν ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*. Καὶ μοῦ γράφει : Θέλει τώρα νὰ κάμω κ' ἐγὼ χίλια παράπονα καὶ νὰ σοῦ γράψω ὅτι ἔδικα τὸν ἐβράβευσες, ὅπως τῶκαμε κ' ἐκεῖνος μιὰ φορά, ὅταν ἐβραβεύθη τὸ τετράδιον τῆς *Λήθης* ; — Οὔ τώρα ! περασμένα-ξεχασμένα. . .

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 23 συσταθεῖσα καὶ ὑπὸ τῆς «Ὡραίας Χίου» ἐγγραφεῖσα, μὲ παρακαλεῖ νὰ ἐκφράσω τὰς θερμοτάτας της εὐχαριστίας πρὸς τὰ μέλη τοῦ καλοῦ Συλλόγου.

«Ἀνατολικὸν ζήτημα αὐταὶ αἱ ἐπιγραφαὶ τῆς Ἐξέδρας — μοῦ γράφει ἡ *Μιμόζα*· — εἶνε τελοσπάντων ἢ δὲν εἶνε ; νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ ;...Πρέπει νὰ διορίσῃς ἐπιτροπὴν ἐξ εἰδημόνων διὰ νὰ ξεκαθαρίσουν τὸ ζήτημα...»

Νὰ καὶ τὸ *Διμοκονκορίσιικο Στραβοκάπελλο*, τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ... πόσο νομίζετε ; Ἕνα χρόνο !! Μπράβο του!

Τὸ μπελᾶ της ἠδρε ἡ φίλη μου *Χιακὴ Ἡροΐς* μὲ τὰ πανταλόνια τῶν ἀδελφῶν της! Κάθε μέρα τὴν ἔβαζαν νὰ τοὺς τὰ σιδερώνῃ. Καὶ ξεύρετε διατί ; Διότι μόνον αὐτὴ εἰς τὸ σπίτι ἤξευρε νὰ τοὺς κάμνῃ ἴσια τὴ γραμμή... Ἐκοπίαζε λοιπὸν ἡ *Χιακὴ Ἡροΐς*, ἀλλὰ νὰ ἰδῆτε καὶ τί ὡραῖα πράγματα ποῦ θὰ τῆς στείλουν οἱ ἀδελφοί της, τώρα ποῦ ἐπῆγαν εἰς τὴν Αἴγυπτον !...

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Πλοίαρχος Νέμος*, *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*, *Ξανθὸ Διαβολάκι*, *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, *Ἑλληνόπαις* καὶ *Ἰσχὺς τοῦ Πεπρωμένου*.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

28. Ἡ *Γαλανόλευκη*, τῆς ὁποίας τὰ οἰκονομικὰ δὲν εἶνε τόσον ἀνθηρά, μὲ παρακαλεῖ πολὺ νὰ τὴν συστήσω εἰς τοὺς πλουσίους φίλους μου, μήπως θέλῃση κανεὶς νὰ τῆς ἀναναέωσῃ τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ 1908. (Συνδρομὴ ἐξωτερική.) Τὸ ἀξίζει πραγματικῶς !

Ὁ *Φιλέλλην Μακεδὼν* ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τὸν ὑπ' ἀριθ. 20 συσταθέντα πτωχὸν νέον ἐν Σινώπῃ. Τοῦ ἐπλήρωσε μάλιστα καὶ ψευδώνυμον.

Ἐπίσης τὸ *Ρόδον τοῦ Μαΐου* ἐνέγραψε διὰ τοὺς ὑπολοίπους δύο μῆνας τοῦ τρ. ἔτους τὴν ὑπ' ἀριθ. 14 συσταθεῖσαν πτωχὴν κόρην ἐν Μυτιλήνῃ.

Χίλια εὖγε καὶ εἰς τοὺς δύο !

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα : *Δάμων*, α. (Μ. Τ. καλῶς νὰ ἔλθῃς !) καὶ *Βασιλεὺς τῶν Χρυσανθέμων*, α. (Ι. Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχὺν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχὺν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : τὸ *Οὐράνιον Τόξον* μὲ τὴν *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, *Ἰωάνναν Δάρκ*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Αἰλιθ* — ἡ *Κόρη τῶν Κυμάτων* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Μπαλωμένην Φουφούλαν*, *Ὁδὸν τῆς Δόξης*, *Λόρδον Κρόμερ* καὶ *Βασιλέα τῶν Κυμάτων* — τὸ *Μελαγχροινὸ Ἑλληνόπουλο* μὲ τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*, *Ἐμπνευσμένην Μουσικόν*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Κεντρὶ καὶ Χάμπο*· — ἡ *Αἰθερία Ψυχὴ* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*, *Δυσδαιμόναν*, *Ρεγολέττον*, *Κουρουπάτων* καὶ *Παλλάδα*· — τὸ *Ρόδον τοῦ Μαΐου* μὲ τὸ *Οὐράνιον Τόξον*, *Πατησιώτισσαν Πυρροδέσποιναν*, *Ἀδραν Πολυγήρου* καὶ *Μοργαριταρένιο Δάκρυ*· — ἡ *Μιμόζα* μὲ τὸ *Σύννεφο τοῦ Ὀλύμπου* καὶ *Μικρὰν Λαρισσαίαν*· — τὸ *Διμοκονκορίσιικο Στραβοκάπελλο* μὲ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, *Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Κυρίαν δὲν μὲ Μέλει*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Κυανόλευκον Αὔβαρον* (ἔλαβα· ἔδωσα τὴν ἔκθεσίν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπῆνεσε πολύ·) *Μικρὸ Διαβολάκι* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Μελαγχροινὸ Ἑλληνόπουλο* (ἔλαβα καὶ σ' εὐχαριστῶ· εἶνε πιὰ καιρὸς νὰ ἐπιστρέψῃς·) *Ἐρνάνην*, *Γλυψοκουτάλαν* (βραβεῖον ἔστειλα· καὶ δι' ἐπιστολῶν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ξεσπαθώσῃ·) *Ἐλπίδα Ι. Γ.* (δὲν πρέπει νὰ παραλείπῃς ποτὲ τὸ ψευδώνυμόν σου ἂν θέλῃς νὰ σοῦ ἀπαντῶ·) *Δάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως*, *Ἡρωϊκὴν Κρήτην* (ἡ ὁποία ἐγύρισε ἀπὸ τὸ Σούνιον, κατενθουσιασμένη μὲ τὴν ζωὴν τοῦ κυνηγοῦ·) *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν* (ἐμπροθέσμως !) *Παλλάδα* (λογαριάζονται ὅλα μαζί·) *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* (ἔχει καλῶς· ἔστειλα·) *Φιλόπατριν Ἔλληνα* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· θερμότατα συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς ἀδελφῆς σου·) *Κίρκην* (μάλιστα·) *Φίλην τῶν Ἀνθέων* (δὲν πιστεύω νὰ κάμῃς πάλιν τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς ! περαστικὰ τῆς ἀδελφῆς σου·) *Διαμοιθεῖσαν Ἀρσακειάδα* (μ' ἀφοῦ δὲν ἔλαβα ἐπιστολὴν σου ἐκ Μεσολογγίου, πῶς νὰ σοῦ ἀπαντήσω ;) *Ζήτω ἡ Ἐλευθερία* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ταλαντευομένην Ἐλπίδα* (καλῶς ἦλθες·) πρῴην *Ἐρυθρὸν Τεῦχος* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *4 Ὀκτωβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Νοεμβρίου

[*Ὁ χάστης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαπέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

520. Συλλαβόγριφος.

Ἄγγλος πολιτικὸς τὸ πρῶτόν μου,
Ἄρθρον οὐδέτερον τὸ δεύτερόν μου,
Νῆσος ὑπόδουλος τὸ τρίτον μου,
Σοφὸς διάσημος τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Κρήτης

521. Στοιχειοτονόγριφος.

Στοὺς Τιτᾶνας θὰ μὲ εὕρῃς
Πιστὸν σύντροφον τοῦ Κρόνου,
Μετ' αὐτοῦ δὲ εἰς τὸν ᾅδην
Ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐρρίφθην·
Μὲ ἀπάλειψιν πλὴν τώρα
Ἑνὸς μόνου μου στοιχείου
Καὶ μετάθεσιν τοῦ τόνου,
Ἐλυτρώθην τῶν ταρτάρων
Καὶ εἰς ἕῳον μετεβλήθην.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀννίβα τοῦ Καρχηδονίου

522. Κυβόλεξον.

```
M * * *
* Θ * *
* * M *
* * * Υ
```

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σύννεφο τοῦ Ὀλύμπου

523. Ἀπροσδόκητον.

Δέκα πέντε καὶ εἴκοσι δύο πόσα κάμνουν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἕνωσις

524. Τετραπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν, τὰ δεύτερα τροφήν, τὰ τρίτα ἀκρωτήριον καὶ τὰ τέταρτα ὄρος.

1, Γῆ καλλιεργημένη· 2, Ἐργαλεῖον σιδηρουργοῦ· 3, Ἐργαλεῖον ἢ μέσον συναρμογῆς· 4, Νοσοκομεῖον φθισικῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυψοκουτάλας

525. Ἐλλιποσύμφωνον.

ο-ο1ο0ο0ο-ο1ο0ο0ο1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Ἕλληνος

526. Γρίφος.

```
   Π     Π              Α       Ε
  ΠΠ    ΠΠ  ὀν + ἀνὰ Α     Α Π Ε   ὀς Ε
Ι Ρ Π   ΠΠ Π            FS  Α Σ Ε   Ε
   Π     Π Π   στρ          Α       Ε
   Π     Π Π
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38.

443. Κύθηρα-θήρα. 444. Ὀπῆ-ὄπη.—445. Ὁ λύχνος.

446. ΠΑΣΙΦΑΗ
ΑΡΜΕΝΙΑ
ΠΡΙΓΚΙΨ
ΚΑΤΑΛΥΩ
ΝΟΜΙΚΟΣ
ΣΟΥΝΙΟΝ
ΣΚΥΜΝΟΣ

447.—448. 1, *Λύρα*, θύρα, *Θήρα*, Ἥρα, *ἄρα*, *ἅρπα*. 2, *Κόνωψ*, κώνων, Κόνων, ὄνων, ὅλων, μόλων, μύλων, μῦλον, ὑύλλον, *ψύλλος*.—449. Νέσσος—σὸς=*ναί* + (Μαίανδρος—Ἄνδρος=) *μέ* + (Φᾶσις—φᾶ=) σῦς= ΝΕΜΕΣΙΣ.—450. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ (Ἀρχιμήδης, ἙΡμῆς, ἈρΙστοτέλης, ΡωσΣία, ἸουσΤινιανός, ΜιλᾶνΟν, ΦιλοσοΦία, ΚαλλιάνΑσσα, ἙρατοσθέΝης, ΠαγασητικόΣ.)—451. Οἰήπερ φύλλων γενεὴ τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.—452. *Ἡ Πέργαμος εἶνε πόλις τῆς Μυσίας* (ὑπὲρ Γᾶ μο σὺν ε-πολ εἰς τὶς-μὶ-σὶ-ας.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια· προτιμῶ τοποθεσίας· διεύθυνσις ἀσφαλής: Mr Stylianos M. Costalias, Damanhour (Egypte) pour Lacanah (Behera). *(Z—254)*

Τί γίνεσαι, *Ἄδρα Πολυγήρου*; Σοῦ στέλλουν ἀκόμη φυλλάδια τῆς οἰκογενειακῆς βιβλιοθήκης; Δὲν ἀνεκάλυψες;
Ρόδον τοῦ Μαΐου. *(Z—255)*

Ἀγαπητὸ! *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* συγχαίρω διὰ βραβευθὲν Ποίημα.
Ἑλληνόπαις. *(Z—256)*

Συνάδελφοι!...
Ἀποφασίσας νὰ ἐκθέσω ὑποψηφιότητα ἐν τῷ *ἐφετινῷ δημοψηφίσματι* τῶν ψευδωνύμων, δὲν *ἀποβλέπω* εἰς πλήρωσιν φιλοδοξίας τινός, οὐδὲ εἰς τὴν πρόθεσιν νὰ πολεμήσω τοὺς ἄλλους ὑποψηφίους. Μὴ ὑποκινούμενος λοιπὸν ὑπὸ τοιούτων ἐλατηρίων, ἐκθέτω ὑποψηφιότητα, *ἐμφορούμενος μόνον καὶ μόνον* ὑπὸ μιᾶς ἱερᾶς ἰδέας, ὅτι πρέπει ἐν τοῖς ἑκάστοτε δημοψηφίσμασι νὰ *βραβεύεται* ἐν ψευδώνυμον *ἀληθῶς ὑπέροχον*, καὶ τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς ὑπεροχῆς του νὰ ἐπιβάλλεται τοῖς λοιποῖς. — Τὸ ψευδώνυμόν μου περιλαμβάνον ἐν τῇ ἐννοίᾳ του *Ποίησιν*, *Πίστιν*, *Πατρίδα* καὶ συγκεντρῶνον πάντα ταῦτα, εἰς δύο *ὄντως ὑπερόχους* λέξεις «*Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς*», νομίζω ὅτι κέκτηται τὰ κατάλληλα προσόντα, *ὅπως τύχῃ* τῆς τιμῆς ταύτης. — *Τίς ἀγνοεῖ* ὅτι τὸ ψευδώνυμόν μου «Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς» εἶνε τὸ ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ *Μοῦσα*, οἱ *θρῦλλοι*, καὶ τὰ ἀθάνατα *Δημοτικὰ τραγούδια*, *περιέβαλλον* τὸν ἔσχατον τῶν Παλαιολόγων, τὸν ***Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον***, τὸν τελευταῖον αὐτοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως; Διὰ ταῦτα λοιπὸν πάντα, *θερμοπαρακαλῶ* πάντας τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως, *ἵνα ὑπερψηφίσωσιν* ἡμετέρου ψευδωνύμου, ἐν τῇ *πεποιθήσει* ὅτι, ἐκτὸς τῆς καλαισθησίας ἣν θὰ ἀποδείξωσι, θὰ *ἐκτελέσωσι* συγχρόνως καὶ *καθῆκον ἱερόν*, ὀφειλόμενον εἰς τὸν τελευταῖον *Ἕλληνα Αὐτοκράτορα*, τοῦ ὁποίου τὸ ***Πανελλήνιον*** πρόκειται ἤδη, *κοινοῖς ἐράνοις*, νὰ ἐγείρῃ τὸν ἀνδριάντα.
ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ (Διονύσιος Π. Κουκορῖκος—πρώην *Ἀντίβας ὁ Καρχηδόνιος).* *(Z—257)*

Δέχομαι ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. Τὸ καλλίτερον βραβεύσω διὰ λευκώματος. Διεύθυνσις: Démètre G. Malellis, Aïvali (Turquie d'Asie). *(Z—258)*

Παύων ἀνταλλαγὴν δελταρίων, εὐχαριστῶ θερμότατα τοὺς φιλτάτους μοι ἀνταποκριτὰς διὰ τὰ ὡραῖα των καὶ λαμπρὰ δελτάρια.
Κωνσταντῖνος Θ. Σιαπέρας. — *Φιλέλλην Μακεδὼν* (Βελιγράδιον, Σερβία). *(Z—259)*

Ἀπειρα συγχαρητήηηηρια εἰς τὴν *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, ἀριστεύσασαν εἰς τὰς ἐν τῷ Ἀρσακείῳ ἐξετάσεις. Τῇ εὔχομαι καὶ εἰς ἀνώτερα, καὶ ΙΑΤΡΟΣ...
Βερόνη. *(Z—260)*

Φιλόπατρις *Ἑλληνοπούλα*, τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσεών σου. Ἡ θέλησίς σου τελείως ἐξεπληρώθη· αἱ τόσαι μου προσπάθειαι ἀπέδησαν μάταιαι! Τὸ ἀναμένω παρ' ὑμῶν.
Χρυσόκομος Νάρκισσος. *(Z—261)*

Δέχομαι Μ. Μυστικὰ πανταχόθεν. Τὸ καλλίτερον βραβεύσω διὰ συσκευῆς γραφείου. Διεύθυνσις: Démètre G. Malellis, Aïvali (Turquie d'Asie). *(Z—262)*

Εὐχαριστῶ θερμότατα *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου* διὰ τὰ εἰλικρινῆ συγχαρητήριά των. — *Σανθὸ Διαβολάκι.* *(Z—263)*

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Πρὸς τοὺς ἐτησίους αὐτῆς συνδρομητάς, εἴτε παλαιοὺς εἴτε νέους, τοὺς ἐγγραφομένους διὰ τὸ 1908 ἐντὸς τῶν ἑξῆς τριῶν προθεσμιῶν:

Α' ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ: *Ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907*
Β' ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ: *Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1907*
Γ' ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ: *Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 31 Ἰανουαρίου 1908*

ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΡΕΙΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ

ἤτοι τὰ κάτωθι Δῶρα θὰ διανεμηθοῦν διὰ κλήρου τρεῖς φορὰς ὡς ἑξῆς:

Ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἐντὸς τῆς Α' Προθεσμίας (μέχρι 30 Νοεμβρίου) εἶνε οἱ μᾶλλον προνομοιοῦχοι, διότι θὰ λάβουν μέρος ***ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΕΙΣ Κληρώσεις.*** — *Ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἐντὸς τῆς Β' Προθεσμίας (μέχρι 31 Δεκεμβρίου) θὰ λάβουν μέρος* ***ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΥΟ.*** — *Καὶ ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἐντὸς τῆς Γ' Προθεσμίας (μέχρι 31 Ἰανουαρίου 1908) θὰ λάβουν μέρος* ***ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΜΙΑΝ Κλήρωσιν,*** *τὴν τελευταίαν.*

Διότι: Ἡ πρώτη Κλήρωσις θὰ γίνῃ ἀρχὰς ***Δεκεμβρίου,*** *εἰς δὲ τὴν Κληρωτίδα θὰ τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ τῆς ἐν τῷ* ***Μητρώῳ Ἐγγραφῆς*** *ἐκείνων* ***μόνον*** *οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν στείλῃ τὴν ἐτησίαν συνδρομήν των διὰ τὸ 1908 ἐντὸς τῆς Α' Προθεσμίας.* — *Ἡ δευτέρα Κλήρωσις θὰ γίνῃ ἀρχὰς Ἰανουαρίου· εἰς δὲ τὴν Κληρωτίδα θὰ τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐγγραφῆ* ***ἐντὸς τῆς Α' καὶ τῆς Β' Προθεσμίας.*** — *Ἡ δὲ τρίτη καὶ τελευταία Κλήρωσις θὰ γίνῃ ἀρχὰς Φεβρουαρίου, καὶ θὰ τεθοῦν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ ὅλων, ὅσοι θὰ ἔχουν ἐγγραφῆ ἐντὸς τῆς Α' καὶ τῆς Β' καὶ τῆς Γ' Προθεσμίας.*

ΕΙΣ ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

θὰ ἐξάγωνται ἐκ τῆς Κληρωτίδος πεντήκοντα (50) ἀριθμοί, οἱ ὁποῖοι θὰ κερδίζουν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα, κατὰ τάξιν Κληρώσεως ὡς ἑξῆς:

Ὁ 1ος. Μίαν Λαχειοφόρον Ὁμολογίαν τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πίστεως τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. (Ὁ κάτοχος τῆς Ὁμολογίας ταύτης ἀποκτᾷ κεφάλαιον δρ. 100 ἀποφέρον εἰς αὐτὸν τόκον δρ. 2,50 ἐτησίως, δύναται δὲ καὶ νὰ κερδίσῃ κατὰ τὴν μεγαλειτέραν εὔνοιαν τῆς τύχης ***50,000 δραχμάς***)	Ἀξίας	δρ. 100
Ὁ 2ος. Μίαν φωτογραφικὴν μηχανὴν (Κοδάκ) συνοδευομένην καὶ ὑπὸ τῆς «Φωτογραφικῆς» τῆς κ. Ρουσοπούλου, ὥστε ὁ κάτοχος, ἐὰν δὲν γνωρίζῃ τὴν τέχνην, νὰ δύναται νὰ τὴν μάθῃ διὰ νὰ φωταγραφῇ μόνος του	Ἀξίας	δρ. 60
Ὁ 3ος Ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητήν, γυναικεῖον δὲ ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομήτριαν	Ἀξίας	δρ. 50
Ὁ 4ος. Τὸ νέον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου	Ἀξίας	δρ. 25
Ὁ 5ος. Ἓν Λεύκωμα διὰ Συλλογὴν Γραμματοσήμων, νεωτάτης ἐκδόσεως καὶ πολυτελέστατον	Ἀξίας	δρ. 20
Ὁ 6ος. Ἓν Λεύκωμα διὰ Συλλογὴν Δελταρίων, ὀγκώδες καὶ πολυτελέστατον	Ἀξίας	δρ. 20
Ὁ 7ος Ἓν ἐξυπνητήριον ὡρολόγιον τῆς Τραπέζης	Ἀξίας	δρ. 15
Ὁ 8ος Μίαν συσκευὴν γραφείου, ἤτοι μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρους, πένας, χαρτοκοπτῆρα, κτλ	Ἀξίας	δρ. 15
Ὁ 9ος. Τὸ Ἑλληνικὸν Λεξικὸν τοῦ Γιάνναρη	Ἀξίας	δρ. 15
Ὁ 10ος. Μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου	Ἀξίας	δρ. 10
Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (11-30) ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς Β' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 7. Ἐν ὅλῳ	Ἀξίας	δρ. 140
Οἱ εἴκοσι τελευταῖοι (31-50) ἀνὰ ἕνα τόμον Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3,50. Ἐν ὅλῳ	Ἀξίας	δρ. 70
Σύνολον ἀξίας τῶν Δώρων ἑκάστης Κληρώσεως		Δρ. 540

Καὶ ἐπειδὴ θὰ γίνουν τρεῖς Κληρώσεις, ἡ ἀξία τοῦ Συνόλου τῶν Δώρων θανέλθῃ εἰς τὸ τριπλοῦν, ἤτοι εἰς ***Δρ. 1620.***

Σημείωσις. — *Τὸν αὐξοντα ἀριθμὸν τῆς ἐν τῷ Μητρώῳ Ἐγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ* ***Ἀπόδειξις Πληρωμῆς,*** *ἡ διδομένη ἢ στελλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον ἅμα τῇ λήψει τῆς ἐτησίας συνδρομῆς του. Ὥστε κάθε συνδρομητὴς θὰ γνωρίζῃ μὲ τί ἀριθμὸν θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον.*